

Український Світ

НЕЗАЛЕЖНИЙ ЧАСОПИС

Появляється двічі в місяць

Price 20 ¢ per copy

Ціна 20 центів

Число 1.

3 квітня 1967

Рік I.

UKRAINIAN WORLD

An independent

newspaper

Nr. 1 Vol I.

April 3rd 1967

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ ПРОТИ КУЛЬТОВМІНУ

Ще так недавно "Український Голос" висмівав термін "советські люди". Нема, мовляв, советських людей, советської мови, советської нації. Сьогодні вже звідкись взявся. Тепер "советський" і "український" – це "всьо равно". Одне і те саме.

Так і читаємо в "У. Голосі": "Після виступу советських поетів Дмитра Павличка та Івана Драча у Вінніпегу, де вони читали свої поезії в театрі бібліотеки Манітобського університету а пару днів пізніше в шкільній залі Колегії Св. Анд -

рея на кемпусі, зчинилась "буря". Заагітовані одною газетою у Вінніпегу і ще деким, деякі громадяни висловили здивування і негодування з приводу того, що Управа Колегії дозволила, мовляв, поетам комуністам виступати в Колегії.

А вже ж! Бо що іншого міг сказати писака, що проковтнув "советство" і сприяє "советському" наступові на українську людину, а передусім на нашу молодь. Але, на радість патріотичним українцям, з гордістю треба підкреслити, що наша молодь не звикла гнути шию перед рабовласниками і не пішла туди, куди її тягнули спантеличені старики. Навпаки, молодь показала чоботолізам єдиний шлях, що веде до спаління від червоних горлорізів.

Шановним Читачам треба знати, що студенти теології Колегії Св. Андрея не були "заагітовані" деким. Вони спонтанно виступили проти прихвности безбожних комуністичних агентів в посвяченій Колегії та внесли гострий протест на письмі до дирекції Колегії, який підписали всі студенти в алфавітичному порядку, включно з їх настоятелем, о. Арх.

ІВАН ШИМКІВ ЗНОВУ
ОЧОЛИВ ІНСТИТУТ
ПРОСВІТИ

Іван Шимків

На Загальних Зборах Українсько-Канадського Інституту Просвіти, які відбулися з неділю 12 березня, в новому будинку тієї установи, її головою на біжучий рік був перевибраний через акля мацію п. Іван Шимків.

Івом Скакальським, Рівнож без "заагітування" гострий протест на письмі вислала управа громади св. Покроу Вінніпегу, де настоятелем є о. Іван Стус. Але борзописці з "У.Г." промовчують ці багатомовні факти.

Шановним читачам варто знати й те, що в останньому часі студентський клуб Іларіон при Манітобському університеті ухвалив видати листівку в англійській мові до громадян Канади – протест проти культобману. Та поплелентачі московсько-марксистської отрути почали їх шантажувати, залякувати та вимагати, щоб припинили друк тих шкідливих для комунізму

(зак. на стор. 3)

НЕ ВАШЕ
ПОКАЗОВЕ
ЧИСЛО
ГАЗЕТИ

Просимо познайомитись з його змістом та вислати передплату, щоб Ви могли по газету постійно одержувати. Відносно передплати читайте оголошення на сто. 12

Петро Пігічин

ЧОМУ Я ВІДІЙШОВ ВІД "К.Ф." І "В.С."

В газеті "Канадський Фармер" / "Вільний Світ", ч.12, з дати 18 і 20 березня 1967, чорним друком на першій сторінці появилася ось таке повідомлення:

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО РЕЗИГНАЦІЮ РЕДАКТОРА

Подасмо до відома передплатників і читачів "Канадського Фармера" і "Вільного Світу", що редактор Петро Пігічин з персональних мотивів і причин зрезигнував з становища редактора нашої газети. Через 16 літ він працював у Видавництві, спочатку на становищі співредактора, опісля редактора "К.Ф." та своєю працею давав добрі услуги для наших читачів.

Висловлюючи щирю подяку за його працю, бажаємо йому якнайкращих успіхів в нових підприємствах. Ред. Петро Пігічин запевнив нас, що час-до-часу він з присмістю буде пересилати свої дописи до "К.Ф." і "В.С.". *

Видавець і Редакція "КФ." "В.С."

Після появи цього повідомлення багато моїх друзів і приятелів запитували мене, які це були ці "персональні мотиви і причини", що спонукали мене до резигнації з становища головного редактора тих газет. На це питання постараюся нижче відповісти.

Висвітлювання української історичної правди, зокрема якщо йдеться про світлу добу новітньої Гетьманщини, відгребування її не тільки з передузабуття, але злоби, фальшу та інсинуацій, в який погребали її спадкоємці злочасної уенерівщини, на сторінках "К.Ф." і "В.С.", здавна було сіллю в оці та колькою в боці цим останнім. До них долучилися різні вислужники інтернаціональних заговірників та комунофілів за те, що я рівночасно розкривав та виявляв їхню діяльність серед українського громадянства. Проте, хоч як вони старалися, довгий час не могли мені в тому перешкодити. Коли ж я, завжди стоячи по боці правди та захищаючи інтереси української патріотичної еміграції і нашого поневоленого народу в Україні, кілька тижнів тому здемаскував певних загальноповажаних людей на високих громадських становищах, а зокрема редактора "Українського Голосу" та віце-президента Комітету Українців Канади (КУК) та голову інших громадських і церковних установ – Івана Сирника і голову УВАН в Канаді, проф. Ярослава Рудницького, які (як цей останній) були відповідалні за виступ висланників комуністичної Москви, коетів комуністів Івана Драча і Дмитра Павличка на Манітобському університеті та в Богословській Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, де їх вітали і з ними браталися – їхня лють достушила меж. Вони чекали лише нагоди, щоб за те на мені помститись.

Така нагода трапилася, коли я в числі редакційної мною газети, межуючому з датою "22 Січня" помістив статтю п. Остапа Войнаренка п.н. "Без фантазій і фальшу", в якій було сказано правду, хто такі були творці Четвертого Універсалу. Скоро після того я виїхав на три тижні до Англії в родинних та редакційно-видавничих справах, а саме для встановлення постійного бюро "Вільного Світу" на Європу. Час моєї відсутності з Канади вороги української історичної правди та коляборанти з комуністами використали на поведіння шаленої пропаганди проти мене особисто, проти очолюваної мною газети і проти зовсім невинного в нічому її видавця. Чотири, відомі з лівацького настанлення газети: "Український Голос" і "Новий Шлях" з Вінніпегу, "Вільне Слово" з Торонта та "Українське Життя" з Чикаго, помістили ряд напасливих статей, звернених проти мене, ніби за "знеславлення наших національних святощів – Четвертого Універсалу".

(продовж. на стор.2)

*) Останнє речення подано невірно. Такого запевнення я не давав, зрештою сумніваюся, чи ця газета поміщувала б "дописи", які я пишу.

ДОПОВІДЬ РЕД.

ПЕТРА ПІГІЧИНА

Заходом Відділу Спільки Визволення України і Союзу Гетьманців Державників у Вінніпегу, в неділю, 2 квітня ц.р. о год. 3 по пол., в залі Гетьманського Дому при 892 Боровс Авеню, редактор Петро Пігічин виголосить доповідь на тему: "Кому потрібний культобмін?"

Запрошується українське громадянство до чисельної участі.

ВИВЧАЮТЬ УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО. В програмі святкування 100-ліття Канади пластунки (скавти) і новики в Ст. Боніфас влаштовують "показ національностей Канади". Щодинокі Одна група представлятиме українців. Під час показу хлопці будуть одіти в українські народні строї та "писатимуть" писанки. Цього мистецтва вони тепер навчаються, від малядом пані Стелли Кулик. Всі ці молоді хлопці, яких бачимо на світлині, за виїмком одного (сина пані Кулик) є не українського роду. Показ відбудеться в суботу 22 квітня, в залі Норвуд Юнайтед ЧерчБ

УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ

UKRAINIAN WORLD An Independent Newspaper

Peter Pihichyn - Editor and Publisher

Published by OSNOVA PUBLICATIONS

19 Coral Crescent

St. Boniface 6, Man., Canada

Річна передплата - 5 доларів Subscription rate - \$5.00

У К Р А Ї Н С Ь К И Й С В І Т

Газета, яку Ви отримали і читаете, появляється заходом і коштом невеликого круга українських патріотів, які уважали, що українському громадянству на еміграції потрібна незалежна, консервативного напрямку газета, неограничена ніякими впливами бізнесового, партійного, віро-визнаневого чи якогось іншого характеру, яка не зважаючи на наступи різних ворожих сил, не пішла б на компроміси чи уступки силам противним, а той ворожим українській визвольній справі, українській рації та українській історичній правді.

Такою газетою і буде "Український Світ".

На фронтівій сторінці газети кладемо гасло-заклик Івана Франка: "Правда - проти сили! Боем - проти зла!" Прирікаємо, що цього гасла будемо чесно, вірно, послідовно і непохитно придержуватись. Не скоримось ніякій СИЛІ, з яких джерел вона, посередньо, не походила б, - бо в остаточній аналізі ця сила завжди походить від наших ворогів - якщо йдеться про захист, виявлення і збереження ПРАВДИ у всіх відношеннях. Чорного ніколи не назвемо білим і навпаки, а речі та особи будемо представляти такими, якими вони в дійсності є або були. Не будемо ані скривати правди ані підшивати її неправдою, щоб на правду подобала.

Будемо поборювати ЗЛО, а сприяти добру. Поведемо нешадну боротьбу проти всякого зла, під всіми його видами. Найгіршим злом, що існує в теперішньому світі, вважаємо проти-Божу і проти-людську ідеологію, проявлену в лже-науках Карла Маркса та його послідовників, і все те, що оперується на тій ідеології: комунізм, соціалізм, інтернаціональне "односвітство" та всі ті лівацькі течії, які шораз більше омотують всі ділянки життя. Від цього зла найбільше потерпіли і терпимо ми - українці, то ж зовсім слушно, що ми повинні найбільше це зло поборювати. Коли ж і серед українців є люди, які пособляють тим силам зла і з ними коляборують, то вони тим самим переходять до їх табору і самі стаються тим злом, яке будемо поборювати.

Хтось може сказати, що це "гетьманська" газета, щоб пришити їй ярлик партійної газети, та це не відповідає правді. Ця газета настільки гетьманська, наскільки вона українська. Бо в нашому розумінні одне від другого є невідривне. Ми розуміємо, що гетьмансько-козацька ідея це єдино українська, наша ВЛАСНА ідея, зроджена в нашому народі; виросла на нашому чорноземі, вилеліана в піснях-думах нашого народу, окуплена кров'ю наших славних предків. Це ідея нашого Пророка Тараса Шевченка. Це НАША, самобутня українська ідея, не прийнята від чужих, не принесена з чужого поля, а своя.

Велика правда міститься в словах нашого визначного вченого, політика і публіциста, проф. Афанасія Андрієвського, які наводяться деінде в цій газеті, а які тут повторяємо: "Держави вдержуються ідеалами, що ними їх збудовано. Українську державу збудував лицар-козак, з безмежною любов'ю до волі, з готовістю на самопожертву; тільки такий лицар і обновить її".

- Гвалт! Рятуйте! Пігічин з Войнаренком хочуть дух гетьмашини воскресити на еміграції...

Ті українці на еміграції, які ще не згубились в лябіринтах-матеріалістичного світу, які ще не відірвались душою та ідейно від українського народу, шораз гостріше відчувають потребу якоїсь нової ідеї, якогось нового, сильного споева з рідним народом, якоїсь нової сили, що не тільки могла б нас зберігти серед чужого моря, але які можна було вшепити і в молоде покоління. Бо перед нами справді велике післанництво. Ми маємо зберігти Україну тут для України там, щоб, як надійде слушна година, те, що ми тут зберігли чи придбали - там передати.

Яка ж це мала б бути ця ідея, що скріплювала б нас на душі, додавала б сили, витривалости і завзяття? Чужі ідеї комунізму-соціалізму довели нашу Батьківщину до руїни, а нас кинули на вигнання; ідеї "ліберального" матеріалізму - чинять спустошення в наших рядах.

Такою ідеєю може бути лише наша рідна козацько-гетьманська ідея, правдива, без соціалістичної закраски націоналістична ідея, яка єдино може стати тією непоборимою силою для нашого морального скріплення та духового переродження.

Та щоб до того дійти, треба змінити спосіб думання, треба зробити переоцінку вартостей. Треба так вглибитися в давню і не так давню історію свого народу, проаналізувати причини і наслідки наших успіхів і наших невдач, дійсно прийняти до серця святі слова Шевченка, щоб повністю зрозуміти вагу і красу та чар тієї нашої РІДНОЇ козацько-гетьманської ідеї. Шойно тоді, коли ми так полюбимо СВОЄ ВЛАСНЕ, що слово "гетьман", "гетьманець", "гетьманщина" і т.п. не збуджуватиме в нас почуття злісти чи злоби, але гордині - ми увійдемо на шлях, що веде до духового переродження.

Цьому сприятиме наша газета і лише в тому сенсі можна уважати її гетьманською і такою назвою ми справді будемо гордитись. Коли ж хтось вживав би такого окреслення в легковажно-зневажливого сенсі, то це було б лише свідомством того, як далекий він ще від зрозуміння Шевченкового українства.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ ПРОТИ КУЛЬТОБМІНУ

(закінчення з 1. стор.)

лістівок. Але згорбленим від чолобиття не вдалося залякати молодих, ідейних, відважних студентів. З козацьким звзяттям, за Бого і Батьківщину, вони готові на все. Листівку студенти таки відрукували і масово поширили по канадійських та американських університетах.

Цей крок студентів сердечно привітає і схвалить кожний хто дорожить українством. Змагання молоді до найвищих українських ідеалів підносить на душі всіх українців цівдобрю волю. Направду не вмирає душа наша, не вмирає воля". Не помилився Пророк, бо й не міг помилитися! "Ми є молоде покоління, але ми маємо багато дечого сказати про те, що старші з їх докторатами, титулами та життєвим досвідом вже призабули - написали студенти вже листіці. Події в Канаді дісталися і на шпальти англійської преси. як ось в цій репродукції з студентської газети "Манітобан" з 22 березня т.р.

Д. М. Ільчишчак

St. Andrews has row over communist officials

St. Andrew's College has recently indulged in certain "cultural exchanges" with "gentlemen Communist poets" from U.S.S.R.

According to Dr. H.H. Saunderson "the poetry readings were held in conjunction with Professor Rozumnyj's course in Modern Ukrainian Literature."

The student's, unfortunately had no freedom of choice -- they had to attend, and listen to the "subversive" art, just because it was on their course. When the students did decide that such "closed readings" of choice tid-bits, was not their idea of a cultural exchange -- they got up a petition.

Now certain faculty members are ready to swing the axe. Students who signed the petition are trembling in their boots.

Can they stay? Are Theology

students not supposed to stand up for their Canadian rights? Or must they quietly retreat into darkened cloister, to hear, say and speak no evil?

The Manitoban decided to do a little "digging", just to add a little spice to the last issue.

Walking through the doors of St. Andrews College is like entering another world. All is quiet and sterile. The students are friendly and non-committal. The College is a residence and a Theological institution.

The "Theolog's" are there for religious studies. Many are Ukrainians, and very concerned with the Soviet domination of their father's homeland. They started a form of lecture series that would follow cultural lines of interest.

Now the cultural exchanges have

been disbanded. The situation can be compared to a powder keg. It is no longer an issue of misunderstandings between students and faculty.

Now, Board members are involved, and Winnipeg citizens of Ukrainian origin. Letters, and correspondence have passed the desks of: Hon. Mr. Lucien Cardin, the Minister of Justice in Ottawa, Judge John R. Solomon, of the County Court, and the Board of Director's of St. Andrew's College, the University of Manitoba Slavic Department, and Dr. H.H. Saunderson.

In a letter to Dr. H.H. Saunderson dated January 5, 1967, Mr. D.M. Elcheshen, said "the week of December 19, 1966, two Soviet officials Ivan Dratch and Dymtro Pavlychko, were invited to and

provided with facilities at the University . . . to read their pro-communistic, anti-Canadian poetry . . . It seems that there has been a rumor of at least one appearance of Soviet agents posing as poets . . . and that many students were present involuntarily to avoid jeopardizing their status with the teaching staff."

In reply, Dr. H.H. Saunderson stated "Having the highest confidence in Professor Rudynycky's (Head of the Slavic Department) integrity, I am personally satisfied that there is no evidence whatsoever to indicate the existence of the kind of conspiracy you suggest."

In a recent interview at St. Andrew's College, the students said, "As a whole, we are against cultural exchange with the USSR."

Вільна трибуна читачів

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

"ВИ НЕ ПОПОВНИЛИ ЗЛОЧИНУ"

Дорогий Друже Редакторе!

"...Не гадайте, що мене теж не зачепила стаття п. Войнарєнка, але я на ті справи дивлюсь як "спражній" демократ: "я не погоджуюся з тобою, мій друже, але віддам своє життя за те, щоб ти міг вільно висловлювати свої погляди."

І тому смію бути переконаним, що Ви, Дорогий Редакторе, не поповнили ніякого "злочину". Вам не належать ніякі "осуди" і ніхто не повинен Вас скидувати ні з посади ні з українства. Ваша помилка полягала в тому, що Ви думали, що Ви редагуєте газету у вільному, демократичному світі, де газети мають право висловлювати слово критики, та ще й якої, навіть на британську Королеву. Тим часом, як показала, що Ви редагуєте газету на рідному гуляйпіллі де на Вас і на Ваших дописувачів накладено "намордник". І я гадаю, що цей "намордник" буде діяти і "КФ" вже не буде такою бойовою газетою, як була.

"КФ", на мою думку, перестане бути бойовою газетою у відношенні до нової "зміновиховщини" і я гадаю, що власне про те нашим горедемократам ішло. Бо чи мож: на трактувати серйозно їхню оборону Української Народної Республіки, акту 22 січня і т.і., коли вони цієї УНР і цього акту 22 січня відрікаються тричі, коли "здибаються" з різними Коротичами, Павличками, Драчами ет тутті кванті?

Коли ж вони засуджують Войнарєнка, що він, як український патріот-самостійник вилив свою жовч на Акт 22 січня і його творців, коли ж вони Вас відсуджують від українства своїми заявами, до підписання яких мобілізують низку людей і товариств, то хіба ж вони не зна-

ють, як на Акт 22 січня і його творців дивляться Віталій Коротич чи Іван Драч? А може партизан і смершівець чи Катюша Колосова дивляться інакше?

"Але то що іншого" — скажуть наші горе-демократи, за своїми польськими вчителями і зорганізують проти Вас акцію. У цій акції підуть слідами тих, що писали петиції до Франца Йосифа Вішателя, Николи Дурного чи Гітлера Біснுவатого. Писатимуть петицію до чеха Доячка — чужинця, щоб Вас викінчив. Ну, що ж, задум дійсно переведено ефективно, відкрито найслабшу Вашу позицію і ще її заатаковано з фляки. Свою мету вони досягнули.

Якщо не помиляюся, на фронті проти новітньої "зміновиховщини" вже не чути буде такого голосу, як перед тим. І це була ГОЛОВНА МЕТА тієї акції, якої жертвою впали Ви, Дорогий Друже Редакторе! У далекому Києві Коротич буде міг спокійно спати, а з ним усі Коротичі і косачі тут і там.

Остаюсь з пошаною до Вас

Н.Н.

П.С. Заява-очернення в "Н. Ч" є з точки зору американ-

ських законів — "лайбел", знеславою друком, з метою пошкодити людині в публ. opinii та матеріально. Як у Канаді?

ВІД РЕДАКЦІЇ: Автором цього листа є визначний український журналіст і політичний та громадський діяч. Хоч це був особистий лист, думаю, що мій Шановний Друг не буде противний його оприлюдненню. Теж з уваги на приватний характер цього листа не подаю імені ні прізвища Автора, без його згоди. Коли б отримав таку згоду, подам це до відома пізніше.

В хвилині писання цього листа, його Шановний Автор ще не знав про підготовку цієї газети. Мені дуже приємно його повідомити, що Коротичі, драчі і т.п. яничари, а в першу чергу наша, "за-синьо-океанська" зміновиховщина ще дальше спокійно спати не зможе.

А щодо законів відносно "лайбел", Дорогий Друже Професоре, то вони такі самі як у Вас в Америці, так у нас в Канаді. Про це я, так сказати б, на власній шкурі переконався, коли свого часу мене судили двікарі з "Прологу".

Петро Пігічин

"Я НЕ НАВИДИВ ГЕТЬМАНА"

Від редакції. П. Остап Войнарєнко надіслав нам два понижені листи, з проханням помістити їх в газеті, що й робимо.

Вельмишановний і Дорогий Батьку!

Називаю Вас Батьком, то думаю, що цим не роблю жодної помилки, бо Ви стільки напрацювали для добра свого народу й України...

Вашу книжку я прочитав уже давно, а Ваші статті по кількох разів. Вона піднесла мене й мою дружину духово та національно. Статті писані Вами, які вони прекрасні. Читаючи їх наче переносишся в наші такі славні коза-

цькі часи. Я бажав би також говорити такою старою козацькою мовою, як Ви. Хочу ще згадати, що читаючи Ваші статті, я переносюсь у мое дитинство часів НЕП-у коли в наших мальовничих селах лунала козацька мова.

Тепер ще хочу згадати за світлої пам'яті Гетьмана Павла Скоропадського. Я був страшним ворогом Гетьмана. Як почув чи прочитав коли слово "Гетьман Скоропадський", то він ввижався мені як чорт з рогами, або якимсь польським магнатом. Чому це так було? Бо я завжди читав газети чи книжки, в яких нашого Гетьмана Павла змальовували найчорнішими фарбами. А що ж робили гетьманці? Спали. І ще дальше сплять. Та не тільки сплять гетьманці, а й інші праві угруповання, а різне ліве шумовиння, всякі соціалісти, є більше згруповані і роблять свою підлу роботу. Мене якось інстинктивно від них відпихало. І тепер, завдяки Вашим статтям, друкованим по газетах, Вашим книжкам, як ось "До нової Полтави", "Чому Москва так жорстоко покарала Шевченка?" та іншим, а також журналові "Місія України", я найшов те, чого шукав роками.

Я не раз думаю за себе, що я продукт советської системи, як і багато інших, але не пішов тією дорогою, якою пішли багато інших з моєї генерації.

В ЗДА чи в Канаді виходить гетьманська газета "Батьківщина", яку бажав я передплатити, але не знаю її адреси. Прошу, пришліть її адресу, аби написати самі, аби її мені вислали, а я з ними розплачуся.

Також дякую Вам за книжечку "Чому Москва так жорстоко покарала Тараса Шевченка?" Це було для мене щось нове, наче подув свіжого вітру, за нашого великого Пророка Тараса. Я бажав би набути 20-30 таких книжок, щоб пустити їх між людей. Хай читають правду про Тараса.

Я вповні з Вами погоджуюся, Пане Войнарєнко, і також кажу, що нам треба Гетьмана і Козацтва. Тоді наша Матір-Україна знову розвіте в повній своїй пишноті. Я думаю, що коли ми приймемо гасло: "Бог, Україна, Гетьман", то тоді ми цілком виконаємо те, за що борюся наш великий Пророк Тарас Шевченко. Якщо ні, то надалі будемо копатись у багні чужих ідей та будемо погноєм навіть менше сильних наших сусідів, а вкінці можемо так зникнути з лиця землі як колись могутня Картагіна. Адже по Другій Світовій війні до того вже було недалеко, коли кровожадний Сталін хотів всіх українців на Сибір. От до чого довели грушевські, винниченки, шаповали і інші нашу славу Козацьку Україну. За Вас, дорогий Батьку, молитимем Бога, щоб дав Вам жити до ста років...

З глибокою пошаною до Вас щиро Ваші

Володимир, з дружиною, Літинські

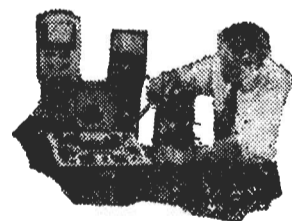
Австралія.

Розумний лише в очах розумного має вартість; в очах дурака його розум не має значення, бо розум лише розумом розуміється.

Федорович

З НЕДАВНЬОГО ПОБУТУ РЕД. ПІГІЧИНА В АНГЛІЇ. Побуваючи в місяці лютому ц.р. в Англії, ред. Петро Пігічин виступав м.ін. перед українською громадою в Лестері з відчитом в місцевій домівці СУБ. Після відчиту гостював у Панства Сесів, де зроблено оцю пам'яткову світліну. На світліні з ліва до права: інж. П. Сесь; пані інж Анна Сесь; пані Ніна Марченко, дочка панства Сесів; редактор Петро Пігічин, пані Д. Пігічин і п. Б. Марченко.

НАПРАВИ

Радіо

і

Грамофонів

Як зіпсувався грамофон,
Або втратив давній тон;
Як радіо скаже "квит" —
Підіть з ним до ЛЯФАЕТ.
Бо в нас добра є услуга,
Привітаєм вас як друга.
І не йдете до чужого,
Але дійсно—Свій до Свого!

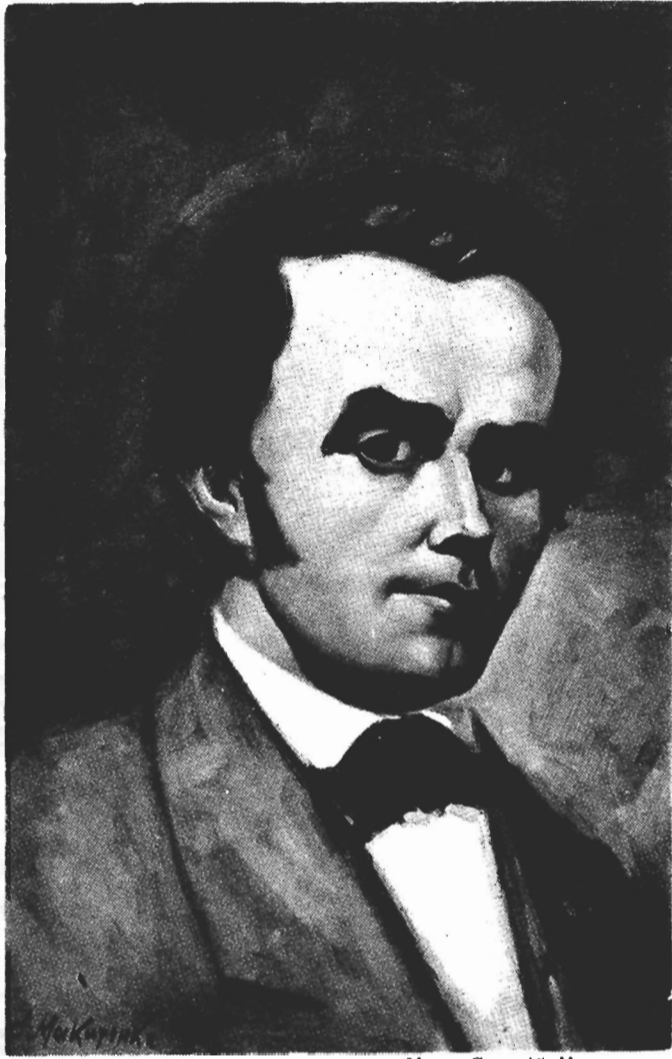
Направи виконуємо скоро, солідно та по
уміркованих цінах.

Lafayette Radio

Sales & Service

850 MAIN STREET,
WINNIPEG 4 MAN.

ЛІТЕРАТУРА І ЖИТТЯ

Мал. Сергій Макаренко

* 9. 3. 1814. ТАРАС ШЕВЧЕНКО † 10. 3. 1861

ШЕВЧЕНКО В СВІТЛІ ПРАВДИ

Нашому Геневі і Пророкові Гетьмансько-Козацької України, що й самого себе називав ГЕТЬМАНЦЕМ – в 153-ті роковини народження і 106-ті роковини смерті – складаю мій доземний поклін та з тієї нагоди складаю уривки з праць д-ра Никифора Гірняка та члена Директорії УНР – проф. Афанасія Андрієвського.

ОСТАП ВОЙНАРЕНКО

"Окрему увагу присвячує Шевченко – пише д-р. Никифор Гірняк – питанню вини земляків в нещасті рідного краю... Великий Богдан – на думку поета – не є зрадником: його зина тільки в тому, що він не проглянув облуди і перфідії москаля. Про трагедію України під Полтавою 1709 року каже зін, що кошовий Січі, Гордієнко, утікаючи в Бендери

Того плаче, що поради
Не подала мати,
Як пшениченьку пожати,
Полтаву достати.

Ой, пожали б, якби були
Одностайно стали,
Та з хвостовським полковником
Гетьмана едали.

Найбільшу вину несуть – на думку поета – оті темні сили України, українські каїни, татарські люди, братовбивники, яких він показує в постаті ворони у "Великому Ляху". І поляки і москалі мали свої ворони, своїх шкідників народних, але їх значно перевищає українська ворона. Кожний з тих народів мав своїх братовбивників, але ні один з них не зазнав стільки горя від каїнових злочинів, що український нарід. Поет розуміє, що ні Андрусів, ні Полтава ні в решті 1775 рік не були б можливі в нас, а якби не наші каїни: Брюховецький Нос, Галаган, Кочубей-ногай, якби не ота чернь України, що вмираючи від ран героя Батурина, полковника Чечеля, за царську копійку катові на муки видала; якби не та ворона, що Сулу в Ромні самими козацькими старшинами загатила, що Полуботка таки в тюрмі задушила! Злочин української ворони злякав саме пекло, а Мати Божа в Іржавці на вид його заридала.

Шевченко кілька разів вертається до проблеми каїново го злочину, як причини нашої історичної трагедії. Останній раз він вертається до неї кілька місяців перед смертю. Він кличе до братовбивників:

І вас не стане! Буджи
Та кропива, а більш нічого
Не ростиме над вашим трупом!
І стане купою на купі
Смердячий гній –

І все те, все
Потроху вітер рознесе!

Шевченко теж не переочує вини сучасних поетів земляків у поневоленні України і не шадить їм тяжких докорів за те, що вони для особистої кар'єри продають катові рідний нарід. А насвітливши так наші помилки й вину в минулому і сучасному, Тарас переходить до питання: чи може Україна визволитися з кайдан неволі й зажити вільним життям? Відповідь поета позитивна. Виходячи зі становища, що перед Богом усі рівні, що кожна людина і кожен нарід має повне право на волю, поет переконує земляків, що хто бореться за волю, той бореться за правду, а хто бореться за правду, тому допомагає Бог – Вічна Правда.

"Візьмім насамперед
ті великі та болочі по-
літичні питання про на-
шу національну самос-
тійність, про можли-
вість добитися нам
повного права в своїй
хаті і повної національ-
ної єдності. Нема сум-
ніву, що Шевченко від-
чував її дуже живо,
точ звісно по своєму,
зразу у формі віднов-
лення Гетьманщини.

ІВАН ФРАНКО

Зінко Запорожець

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

(Поема)

"През незгоду всі пропали,
Самі себе звоювали!"

Гетьман Іван Мазепа

Частина перша

ЗА ДУШУ ЦАПОВУ, ЗА ЧУХАНУ БОРІДКУ...

Мій Рідний Край –
Магніт очам мистця:
Килим лужку
Та вогнище каліни;
В волоськах неба синь
І сонце в пшеницях,
Молочне квітнення
Та пух шовків ковильних.

Квітчаста даль,
Медовий запах днів,
Самфір і золото
Зпід сонячного даху.
На сотні верст –
Стелі та сивий Дніпр,
Могили прадідів
З святим козацьким прахом.

На тлі небес –
Мережечка вогнів:
Неначе кийські
Струнки дівчата – зорі
Порозсідались
При блакитнім полотні
Та вишивають
Діамантами узори.

Там виріс я,
Там все живе цвіло!
Співоча Рось –
Стара козацька ненька,
В вишневім решеті
Підсипала село
Копою писанок –
Хатинок чекуреньких.

Пташиний хор,
Молитва солов'я,
Кадив ставок
У даль небес туманом,
Стоїть навколішках
Плакучих верб сім'я –
Краса божественна,
Вкраїні притаманна.

Там світло розуму –
Пророк Сковорода
Любив роздумувать
За грою на сопілці.
Там – вічна містика
Побожного труда
В пшеничнім Ордені
Прапрадідів – трипільців.

Це – край плугатара,
Багатство і краса.
Це – кров'ю й працею
Наш виплеканий простір.
На горах кийських
Спочили небеса.
По них з молитвою
Ходив Святий Апостол.

Зелені велетні –
Розложисті дуби
Плечима – суччями

Виструнчуються вгору.
Не свідки й вісники
Минулої доби,
Князі історії, –
З століттями говорять.

Нова історія
До прірви повела:
Танцює й ріжеться,
"Змагається" і плаче...

Брехню повторює
На Гетьмана Павла,
Що пікся долею
Братів сліпої вдачі.

Оцю "історію"
Навиворіт бери,
Коли до Істини
Наважився долізти:
Там чесні постаті –
Ногами догори
З наказу партії
Панків – соціалістів.

У кублах змовницьких
Продажних балачок
Борідку чуває
Володька Винниченко:
– "Не дайся, Симоне,
Павлові на гачок!
Готуй на гетьмана
Повстання жебраченків!"

У нас за спиною
Повстанський Петроград,
У нас до помочі
Москва Революційна...
Це кля історії:
"Всесвітня Влада Рад!"
Навіщо, Симоне,
Держава традиційна?

Кого ж ми будемо
З "неволі" визволять?
Якого йолопа
Погладим по голові?
Попа в паравії,
Чи, може, куркуля?
Купця – баринника,
Чи п'явку – промисловця?

Ярмо гетьманщини
Чи панську сарану? –
Усі соцпартії
Рішили одностайно:
– Ти мусиш гетьмана
Покласти у труну,
Як син "ізв'язчика",
Годований на стайні!!!

Новий гетьманщини –
Могила й небуття,
Ії підвалини
Поріжем автогеном...
Ти з паном гетьманом
Упорайсь допуття,
А ми поможемо
З полковником Євгеном! –

Цей подвиг викона
Не фурмана рисак,
Не шеф воєнщини
В батальних епопеях,
А з школи вигнаний
Політико-бурсак –
З партійним мисленням
Міщанського плебей!"

Володька бривдився
Нашадком візника,
Чуття ненависти
Не стримував ні трішки.
З висот письменника,
Мистця й провідника
Дививсь на Симона
Як гордий лев на кішку.

Троянським коником
Комунівських ідей
Ірже й показує:
"За нами перемога!..."
Поправді сказано:
Освіта – від людей,
А розум з малечку –
Це дар святий від Бога!

Державу знищено.
Руїни та мерці.
Гетьманських лицарів
Залишилися рідко...
Лягали трупами
Євгенові стрільці,
За душу цапову –
За чухану борідку...

А два "Владіміра",
Кіріліч та Ілліч,
Обнявшись, випили
"Мерзавчика" з два літри...
Стрільці одурені
Поперлись пліч-о-пліч,
Державу Гетьмана
Пустили вслід за вітром...

І замість Гетьмана –
Володька номер два
З татарським виглядом,
З звірячими зубами...
Блука в годіваних
Туристів череда
В святинях Києва,
Як в цирку на забаві.

Та дух Гетьманщини
В народі ще не вмер,
На ВАРТУ Нації
Мазепинців поставив.
Душа Липинського
Літає до Бендер,
Готує з Гетьманом
Реванш коло Полтави!!!

(Даліше буде)

ШЕВЧЕНКО В СВІТЛІ ПРАВДИ

СОЦІАЛІЗМУ в душу народа; переконали його, що ні козацтва, ні армії не треба; що наш ворог не москаль, а власний "буржуй" за армію згадали лиш тоді, коли соціалістичний москаль вже був під ворітьми Києва, а уряд Центральної Ради просив допомоги в німців.

Поквапились ми в щирому захопленні оновлене Гетьманство ЗНИШИТИ. З Гетьманством, яке б воно не було, договоритись можна було, а з більшовиками ніколи.

Держави вдержуються тими ідеалами, що ними їх збудовано. Українську державу збудував ЛИЦАР-КОЗАК з безмежною любов'ю до волі, з готовістю на самопожертву; тільки такий лицар і ОБНОВИТЬ її.

Що зістається по занепаду держави? Відходять в минуле вожді; нема влади; вмирає провідна верства; помалу забуваються спомини про минулу славу; настає ТЕМНА НІЧ. От тоді Провидіння посилає народові ГЕНІЯЛЬНИХ людей, що будять його, кличуть до морального оздоровлення, поривають до БОРОТЬБИ ЗА ВОЛЮ.

Хто є геній?... В глибинах моря, кажуть природовіди, куди соняшний промінь, не досягає, є риби, що освітлюють собі дорогу електричним світлом, що від них походить. От-так і геній, своїми творами й промінням, що від нього виходить, ОСВІТЛЮЄ ДОРОГУ для народу, що ЗАБЛУДИВ і в темряві перебуває...

(Проф. А.М. Андрієвський: "ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКА НАУКА". Торонто. 1953. Стор. 12,13. - Підкр. О.В.)

Знову ще в іншому місці пише той же сам член Директорії УНР, проф. Афанасій Андрієвський про Шевченка так:

"...Куліш про Шевченка писав так: Шевченко наш поет і перший історик. Шевченко перше всіх запитав наші німі могилы що вони таке і одному тільки йому дали вони ясну, як Боже слово відповідь. Високо над нами підняв світло своє і стало видно по всій Україні, куди з нас кожний мусить простувати. Се вже не був козар, а НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРОРОК! Я ВІЧНИЙ образ ваш - я ДУХ ВАШ НЕВМІРУШИЙ"...

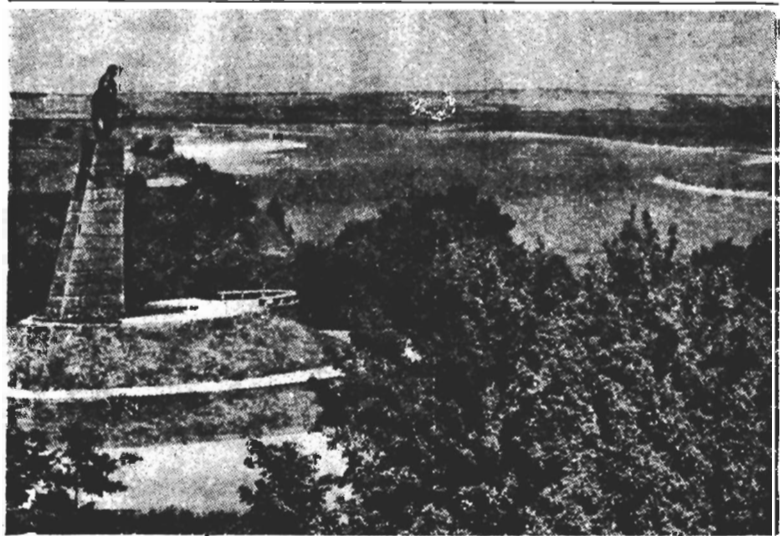
Шевченко не міг розстатися з своїми надіями. Вірив, що прийдуче покоління їх оправдає. Устами свого героя він говорив:

*"Козак ОЖИВЕ,
ОЖИВУТЬ гетьмани
В золотім жупані,
ПРОКИНЕТЬСЯ воля,
Козак застіва:
Ні жиди, ні ляхи...
В степах України,
Дай то Боже милій.
Блісне БУЛАВА".*

"В 1917 році. настала ВОЛЯ, ожило КОЗАЦТВО, а трохи згодом, у 1918 році ожив і ГЕТЬМАН. Але СОЦІАЛІСТИЧНИЙ бурян, занесений з чужого; МОСКОВСЬКОГО поля, посів і козацтво і гетьмана. Того буряну ми щей досі НЕ ВИПОЛОЛИ (А.М. Андрієвський: "Т.Г. ШЕВЧЕНКО І М. ГОГОЛЬ". "Наша Держава": 27 травня 1954. - Підкр. О.В.)

Нехай Шановний Читач не думає, що подаючи повищу документацію двох визначних українців - першого з Галичини, а другого з Наддніпрянщини про політично-державницький світогляд Тараса Шевченка - я бажав себе боронити від злоби і получені з нею зненавиді, що нещодавно заманіфестувалась деякими особами, газетами та товариствами, яким дуже заболіла правда за наше соціалістичне будівництво з часів Центральної Ради та УНР. Ні! Таке мені й на думку не спадало. Подав я ті матеріяли, щоб жила ПРАВДА про ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКИЙ ідеал Тараса Шевченка, яким нехтують прихильники соціалістичної духовости Центральної Ради, УНР та Директорії УНР!. Бо ця духовість спричинила не лише заклик німців, не лише знищення Гетьманщини, але й була предтечею ВЕЛИКОЇ РУІНИ. Цю правду можна промовчувати, можна її зраджувати, можна її ненавидіти деякими борзописцями, що виховались під червоною зіркою, або в ідеалізованій соціалістами неправді, можна й не мати про неї поняття, але та ПРАВДА, ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКА ПРАВДА Тараса Шевченка існувала, існує і буде існувати, аж знову не втілиться в майбутній Гетьмансько-Козацькій Українській Державі, що й дай Боже!

ОСТАП ВОЙНАРЕНКО

Вид на могилу Тараса Шевченка в Каневі над його улюбленим та ним оспіваним Дніпром. Це святе місце всіх українців.

Петро Пігічин

ЯКБИ ВИ ВЧИЛИСЬ...

(Моїм колишнім "друзям" присвячую)

"Якби ви вчилися так, як треба,
То й мудрість би була своя..."
(Тарас Шевченко)

Якби ви вчилися так, як треба,
Як вас Пророк-Поет учив -
Не був би кожний з вас - амеба
В очах моїх - на диво див!

В республіці нема спасіння -
Навчав нас Батько наш Тарас.
"Гетьман й булава" - поколінням
Лишив Шевченко свій наказ!

Якби Шевченка ви читали
І думали над тим як слід -
Злочинців ви не величали б -
Прокляли б так, як я - цей рід!

Для нього Гетьман - ідеал був,
Терпіння й життя його весь зміст -
Для вас (читаю ж вашу хвальбу) -
Є ідеалом "сициліст"!

Знали б що добре, що погане,
Хто прав на світі, а хто ні.
Святе ім'я було б "гетьмани"
Для вас, панове, в чужині...

З чужого поля ви несете
На поле ріднеє хабаз!
За "сучасними" ідете,
Не тими, що їх дав Тарас!

Пізнали б ви "сичів" поганих
Брехливі дурощі й хвальбу...
Ви відійшли би від омани,
Святу повели б боротьбу

Якби ви вчилися так, як треба,
Панове (і "друзі" колись) -
Його слова, як манну з неба,
Ви їли б завжди: вчора й днесь!

За ті, Шевченка, ідеали -
Гетьманські, прадідні, свої...
Ідей "всесвітніх" не прийняли б -
Вони - сказали б - не мої!

Якби ви вчилися... То ж то й лихо:
Ніхто науки не сприйма!
Шевченка люблять всі потихо -
Його ж послухать - кат їх ма!

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРИЧНОЇ ПРАВДИ

"Правда є незаперечна. Страхопуд може ображатися на неї, невіглас може осміювати її, злісник може спотворювати її, але вона існує." - Вінстон Чорчїл.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Близько два роки тому створилось вище назване Товариство, яке поставило собі за ціль видати Книгу історичних матеріялів, документів і статей про Світлу Добу Новітньої Гетьманщини в 1918 році, під назвою "КОЛИ ПРОМОВИЛА ЗЕМЛЯ УКРАЇНСЬКА".

Книга ця запланована на 700-800 стор. друку, великого формату, з чисельними світлинами, фотокопіями документів. Не має бути дійсно настільна книга-енциклопедія історичної правди того часу.

Членом Товариства стає той, хто впаде певну суму грошей (нема означеної висоти) на Фонд видання цієї Книги. За впадені гроші член одержить певну кількість примірників Книги, по ціні коштів продукції, які то книги він згодом може продати для отримання звороту своїх грошей.

Редакція Книги - видає час від часу Обіжні Листки, в яких інформується членів про поступ збірки фондів на це видання і справи з тим пов'язані. Для заощаження коштів і часу на окрему переписку, рівночасно з Обіжними Листками висилається посвідки в плати грошей членами, в часі поміж появою Обіжних Листків.

Досі появилос'я чотири такі Обіжні Листки, наступний підготовляється і при висилці його членам, буде долучено посвідки в плат грошей тим членам, що вплатили після появи останнього Обіжного Листка.

Досі около 100 членів зложили суму бі-

ля 3 тисячі доларів на фонд видання Книги, які то гроші є ульоквані в банку. Однак на видання Книги запланованої величини потрібно багато більшої суми гроша.

Остаточний речинець появи Книги є осінь цього року, щоб вона вийшла на передодні Ювілейного 1968 року, коли святкуватимем 50-ліття Відновлення Козацько-Гетьманської Української Держави.

Величина і якість видання Книги залежатиме від зібраної на цю ціль суми тому чим більше вплине грошей, тим краща і більша буде ця Книга,

Просимо всіх любителів української історичної правди, ставати членами цього Товариства та своїми грошевими вкладками спричинитися до скорішого та кращого і більшого видання цієї Книги. Рівночасно просимо всіх, що мали б якібудь матеріяли з того часу, як світлини, документи, спомини тощо надсилати до редакції

Всі матеріяли будуть повернені власникам.

На бажання, зацікавленим можемо вислати попередні Обіжні Листки (аж до їх вичерпання та проспекту Книги.

Чеки та грошеві перекази просимо вписувати на

і вислати до редакції "Українського Світу", де приміщується і редакція Книги.

ПЕТРО ПІГІЧИН,
1 гол. редактор Книги

